

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MSZMP SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

A természet szelídítői

Lakásügyi kérdések a tanácskozási központokban

Kicsit nagyon látszik a rókusai, Eszperantó utcai párház előadóterme, pedig igazán többen jöttek el, mint ahány érdeklődőre számítani lehetett. Pontosan nem számoltam meg, de voltunk hatvanan-hetvenen. S míg a kezdésre vártunk, elnéztem a kellemes hangulatú termet — milyen kár, hogy jobbára csak meghívoltként, s ritkán töltött itt el az ember egy-két órát. Milyen jó lenne, ha a hét minden napján betérhetne ide a közelben lakó, s megtekinthetné a széksorok! Lehetne itt kamaszkoncertet tartani, ismeretterjesztő előadásokat is, vagy kiállítási lehetőséget adni a hivatásos és amatőr képzőművészeknek, fotósoknak, egy-egy gyár termékeinek...

No, mindenesetre már az is valami, hogy a régi és új keveredését fölmutató városrészek ennyi lakója nem dobták el a meghívót, s elhatározta, hogy mert őt is várják, hát ne várják hiába... „Ha már ráérünk, eljövünk ugye, hogy egy kicsit tájékozottabbak legyünk” — fogalmazza meg eljövetele indítékát a mellettem ülő férfi, s miközben dr. Földi Gá-

Adassék válasz, hiteles és közvetlen

A most befejeződött héten a város 11 tanácskozási központjában tájékozódhattak az érdeklődők a lakásépítési és -gazdálkodás, a lakások fenntartása és elosztása aktuális kérdéseiről, az ezekről szóló jogszabályok érvényesüléséről. A városi tanács októberi ülésén tűzi napirendre e témát — ennek előkészítéséül a következő napokban további nyolc tanácskozási központban vitatják meg a lakásügyi jogszabályok végrehajtásáról számot adó jelentést. Holnap, hétfőn 18 órákor a Római-körúti, felsővárosi és a tarjáni Csongor téri párházban, valamint a Tolbuhin sugárút 84. szám alatt, a 600-as szakmunkásképzőben rendeznek vitát. Kedden, szeptember 6-án 17 órákor Petőfi-telepen, az Acél utcai párházban, 18 órákor pedig Új-szegeden, a Rózsa Ferenc sugárúti párházban és a ságvári m. művelődési házban; szerdán, szeptember 7-én, 17 órákor a Földvályi utcai párházban, 18 órákor pedig a szentmihályteleki művelődési házban hallhatnak az érdeklődők tájékoztatót a lakásügyekkel kapcsolatban.

A városi tanács igazgatási osztályvezetője bevezető-tájékoztatót hallgatja, sűrűn bólogat. Bizony, egyre számasabbak a gondok, a pénzünk — mármint a tanács-kasszában levő — meg egyre kevesebb.

Sorra veszi az előadó a város életében oly fontos szerepet játszó lakáspolitikát minden kérdésével, hogy mit építünk, mennyiért és kinek, hogy mibe kerül a fenntartás nekünk, lakóknak és az államnak, s ahogy halad az idő, valami furcsa, megfoghatatlan nyugtalanság kezd

tárgyhoz nincs túl sok hozzátennivalója. És világossá válik: lehetne itt ma bármi a téma... Akik a meghívó szövegét olvasták, úgy értelmezték: Rókus jelenéről, s meginkább jövőjéről pontos információhoz jutnak végre a tanácskozási központban. Lesz-e gázvezeték az utcáinkban, vegyenek-e még téglire tüzelőt, igaz-e, hogy folytatódik Rókus szanalása, mikor lesz kész az új vízvezeték?... Vissza-visszaterelgetné a meghirdetett témához az eltévélő kérdéseket a tanácskozás elnöke, ám csekély sikerrel jár. Többen elmondják: a városrészi lakóit a „nagy egész”-nél most jobban érdeklik az apró részletek. És tisztelttel sürgetik: adassék válasz a rókusiai kérdéseire, találtassék meg annak lehetősége, hogy hitelt érdemlő forrásból, első kézből és áttekintés nélkül informálódhassanak közvetlen környezetük sorsáról.

Ki vitatná ennek az igénynek a létjogosultságát?

Elnéztem a kellemes hangulatú ülőket. Eljőnnének máskor is, talán többen is.

P. K.

A hiánynak nincs gazdája

A takarmány-ellátásról

Elegendő takarmány van az országban — jelentette ki Vánca Jenő mezőgazdasági és élelmiszergyűmi miniszter egy értekezleten a közelmúltban. — Ha valahol mégis hiány mutatkozik, az helyi szervezetelemek, érdekeltek következménye.

Csütörtök délelőtti járási körutunkon hét takarmányboltban kérdeztük meg: van-e szemestakarmány? Kukoricát sehol sem kaphattunk volna, búzából és árpából is több helyen házasos az ellátás. Ezen a vidéken a kistermelők kevesebb tápot, nagyobb mennyiségű szemestakarmányt etetnek. Csongrádban évtizedek óta nem volt ekkora asszily, és még soha nem tartottak ennyi állatot — az állomány több mint felét kiscsibákban.

A termelők hát sürgetik, keresik a takarmányt. A boltosok azt mondják, ők folyton rendelnek, de nem kapnak eleget. Az áfészek illetékesei a Gabonaforgalmi és Malomipari Vállalatot okolják: nem köt szerződést szemestakarmányra, nem vállal garanciát az ellátásért. A GMV-nél azt mondják: alig rendelnek a szövetkezetek, amire megkánják a diszpozíciót, azt sem mind szállítják el.

Úgy látszik, a hiánynak nincs gazdája...
— Csak 100 mázsa kukorica jött egyszerre — mondta Sebők Józsefné eladó Zákányszéken. A Kismalomnál levő boltban. — Leg-
alább 100 kistermelő áll a kapuban reggel, ha észreveszik hogy jött kukorica. S kinek sem adhatunk eleget. Egy udvarban 20–30 dísznót is tartanak annyira ez édeskevés.
— Volt elég kukorica egész tavason — mondta Atesán Mihály a sándorfalvi áfész telepvezetője. — Most költözünk át az új épületbe, ezért nem is járunk utána. De annyi bizonyos, aki nagyon akar, az hozzájut most is.

Sándorfalván egyébként lehetett kukoricát kapni a héten. A téves hozott 400 mázsát Székesfehérvárról, festvényesen elosztották a boltok között. Amikor maroklóval kirakják sok első-ródi, mázsák mennek veszendőbe.
Bán László, a Mórahalom és Vidéke Áfész kereskedelmi osztályvezetője szerint a legnagyobb baj az, hogy a Csongrád megyei Gabonaforgalmi és Malomipari Vállalat nem hajlan-

dó éves szerződést kötni szemestakarmányra. Így valójában nem vállal sem felelősséget, sem kockázatot az ellátásért.
— Tegnap beszéltünk éppen ezt Tolna megyei gazdasággal 80 vagon kukoricáról folynak a tárgyalások.
— Nem ráfizetés olyan messziről hozni az árut?
— Ha közvetlenül a termelőtől szerezzük be, akkor a nagykereskedelmi és a kiskereskedelmi árres lehetné, ezért teszi az alkat, és bizonyos határig fedezi a fuvarköltséget. A tévesekkel, állami gazdaságokkal pedig az a probléma, hogy gyakran árukapcsolással adják.
— Mindenki vár — mondta Bischof József, a kisteleki Egység Áfész elnöke. — Egvelőre nem is tárgyalnak velünk a nagyüzemek. Központi intézkedésekre várnak: lesz-e valamiféle piaci mechanizmus, kereslet—kínálat dönti-e el az árakat, vagy esetleg központi elosztást vezetnek be. Az áfészek azt várják, hogy a helyükbe vigyuk a

takarmányt. Idén szeptember végéig 6 ezer 500 tonna kukorica és 25 ezer tonna búza érkezik a megyébe. Nekünk ez nagyobb gondot jelent, mint aratáskor a búza földvásárlása. Ha jönnének az áfészek rakodni, szállítani az árut, akkor nem lenne probléma.
Ezt dr. Kiss Tibor, a GMV kereskedelmi igazgatóhelyettese mondta.

— Kisteleknek augusztusra nem is volt rendelése. Mórahalom el sem vitte mindet, amit megrendelt. Látszatfeszültség ez, mert a gabonaforgalmi vállalatok országos hálózata képes ki egyenlíteni az asszilykárakat. Azt hiszem inkább a szövetkezetek nem akarnak befektetni szeptember vége, az üzemviteli hitelek lejáta előtt. Mások pedig spekulálnak a közvetlen vásárlásról, hogy osztani lehessen a termelővel a nagykereskedelmi árresen. Az bizonyos: az országban van elég kukorica, nem a mi hibánk, ha nem jut el a kistermelőkhöz.

Azt már a riportert teszi hozzá: az üzemanyag-korlátozási rendelkezések mindkét felet abban teszik érdekeltté hogy ne szállítson; ha nem fuvaroznak, nincs ellátás, ha viszont fuvaroznak, a hatóság megbünteti őket az üzemanyag-felhasználás túllépéséért.
Azt hiszem, a 430 ezer sertést hízaló Csongrád megyei kistermelőket nem a magyarizatok érdeklik, hanem az, hogy ha van takarmány, hát a boltban is legyen!

Tanács István

Oththon, kényelmes lakásunkban ülve úgy tetszik, végképp eldőt a természettel folytatott küzdelme az emberiségnek. Konnektorunkban igába fogva várakozik az elektromos energia, tüzhelyünkön meggyullad a gáz, autónkat hajtja a benzin. A lefegyverzett, megszelídített természetet kapjuk kézhez, így alakult az év-ezredék folyamán a társadalmi munkamegosztás. Hajlamosak vagyunk elfeledni, mi történik a folyamat elején, honnét, kinek a munkája nyomán kerül mindez elő.

A természettel vívott harc frontvonalában ma is nehéz és veszélyes az élet. Lehet, rengeteget könnyebédett az idők folyamán; lehet, vannak ma már gépek, szellemes eljárások; az is lehet, hogy nagyobb ma az emberi élet, egészség értéke, mint bármikor elött; a természet mégsem könnyen adja meg magát. Talán, ezért alakult ki a gyökerezett mélyre nálunk is a bányásznapok hagyomány.

Jómagam, a betűk munkásaként mindig is félve tiszteltem azokat, akiknek a keze alatt bármilyen anyag valamilyen cél szertint formálódott. Az emberi munka talán ebben a formájában őrizte meg legközvetlenebbül ősi természetét. Mindennek első lépcsője: elragadni a természettől a minél nagyobb rejtett kincseit. Ezt teszik a bányászok.

Tiszteltem őket, mert vállalják a veszélyt amit én valószínűleg nem vállalnék. A közelmúlt emlékezetes bányászsztrájkjának még jobban kiemelték a mindig is jelenlévő különbséget: tévedésnek, truhányságnak, lazításnak itt szinte törvényszerűen tragédia a vége. Az egyén munkája csak a csapaton

belül érvényesül: egy munkatárs hibája vezetés lehet a többiekre is, a siker csak a kollektív erőfeszítést koronázza.
A közös munka, a veszély együttes vállalása a bányászoknál szükségképpen teremti meg és őrzi a közösségi szellemet. Ez a munka egyszerűen nem ad módot az elkülönülésre. Nem lehet emberileg elszigetelve élni olyan emberektől, akiknek a nap tekintélyes részében ügyszólván kezében a sorsunk.
Ma a mi társadalmunk is eljutott már odáig, hogy a bányászokba nem az inség, a megélhetés kényszerre hajtja az embereket. Meg lehet élni jóval könnyebb, kevésbé veszélyes munkából is. Más népgazdasági szektorban is lehet jól keresni, noha ez a társadalom megadja a bányászoknak az őket megillető anyagiakat. Akik vállalják ezt a munkát, hivatásnak tekintik tevékenységüket, szeretik, lehetőséget találnak benne az önmegvalósításra.

Az energia és a nyersanyagok felértékelődése a világ gazdaság értékrendjében nemcsak az egyszer kimerülő energiaforrások miatti riadalom szülte. A világnak tudomásul kellett vennie, hogy a természet ma sem könnyen adja meg magát, a különböző erőforrásokat mind nehezebb körülmények között, mind több találmánnyal, nehezebb munkával lehet csak kiaknázni. Új feladatokat adott a bányásztársadalomnak, de emelte a munka társadalmi értékét, erkölcsi megbecsülését is.
Ennek egyik formája a mai bányásznap, amelyen egy egész társadalom kívánja valamennyi bányásznak: jó szerencsét!
T. I.